

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2018/6

Anya-nap

Jótékonysági tური

Három gyülekezet segítése

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Mindenkire szükség van:

Beszélgetés most konfirmált fiatalokkal

Az idei tanévben 28 fiatal konfirmált gyülekezetünkben. A konfirmációt megelőző 10 hónapban minden pénteken találkoztunk a konfirmációs órákon, amelyeket Judit néni tartott.

A káté órákon mindig új témákról beszélgettünk, valamint játszottunk és készültünk a két istentiszteletre, ahol bemutatkozott a csoportunk a gyülekezetben.

A káté órákról három, idén konfirmált fiatalat kérdeztünk:

Hogy érezted magad a konfirmációs órákon?

K.P.: Jó volt a társaság és rengeteget beszélgettünk, de úgy, hogy megtanultuk mindazt, amit kellett. Ebből kifolyólag jól éreztem magamat, remélem, a többiek is.

J.A.: Jól éreztem magam, a konfirmáció közeledtével egy igazi kis csapatát kovácsolódtunk össze.

L.P.: Összességében nagyon jól, jó volt a társaság, fiatalosak az órák. Nagyon jó volt, hogy nemcsak Judit néni, hanem Petiék is tartottak nekünk alkalmakat.

Mi volt számodra a legérdekesebb a tanultak közül?

L.P.: Az, amikor a parancsolatokat vettük. Ebből a részből megtanulhattuk azokat a parancsolatokat, amelyek alapján már kb. 3500 éve is éltek őseink. Ez nekünk is egy útjelzőtábla, hogy tudjuk, hol a helyes út.

K.P.: Számomra az, hogy a szavak is nagy hatással lehetnek az emberekre, és ezzel lelkileg nagy és begyógyíthatatlan sebet ejthetünk valakin. Az pedig még fontosab-

bá vált, hogy más emberek hitét is ugyanannyira kell tisztelni, mint a sajátunkat.

J.A.: A tanultak közül nekem a karizmák tetszettek a legjobban, vagyis a gondolat, hogy Isten mindenkinek ad valamilyen lelki ajándékot a gyülekezet építésére. Számomra ez azt jelenti, hogy a gyülekezet minden egyes tagjára szükség van, és tenni mindig mindenki tud valamit, a többi már csak elhatározás kérdése.

Milyen volt a kátés közösség, mit gondolsz a folytatásról?

L.P.: A közösség nagyon jó volt, sokat neveltünk, hülyéskedtünk. A folytatásról pedig: mindenféleképpen szeretnék ifibe járni és a nagytáborra is várom már.

K.P.: Szerintem egy sokoldalú, de egyben összetartó közösség. Ezáltal megtanuljuk, hogy kell kezelni egyes embereket, hogy ne bántsuk meg a másikat. Véleményem szerint ez a csoport még több éven át is összetartó közösség lesz.

J.A.: Barátságos és érdeklődő. Tökéletes alapanyag egy csoport kiépítéséhez. Örülnek a folytatásnak, egy-egy ilyen kis csoport meghatározó lehet az ember életében.

Mi volt a legjobb élményed a konfirmációs előkészítők alatt?

L.P.: Sok jó élményem volt, ezért nem is tudok választani közülük. Az egyik legjobb az volt, amikor óra előtt főzés nélküli pudingot csináltunk, és ott ettük a konyhában a barátokkal.

K.P.: Amikor játszottunk.

J.A.: Az istentiszteletre való felkészülés számomra nagyon értékes volt, jó látni, hogy a sok nevetés és szórakozás mellett ilyen komoly dolgokat is meg tudunk oldani közösen, mert egységben az erő!

Mi változott benned Istennel kapcsolatban?

L.P.: A konfirmáció előtt nem sok mindent tudtam Istenről, nagyjából csak annyit, amit a bibliai történetekből tanultam gyerekként. De most már jóval többet tudok, és így meg tudom érteni azt is, hogy mi miért úgy történt, ahogy. Szerintem ez nagyon fontos.

K.P.: Sokkal többet tudtam meg Istentől. És tudom, hogy többet kell templomba járni (konfirmáció után is), és ezzel közelebb kerülök hozzá.

J.A.: Mindenképpen szilárdabb, biztosabb lett velem a kötelékem. Felnyitotta a szemem, hogy sok minden először fejben dől el.

Mit írtál az év eleji első, véleménykérő levélben és mit az év végi, másodikban? Mi változott?

L.P.: Az első levélben nem tudtam, mit írjak, mert nem tudtam elképzelni, hogy mit várhatok, úgyhogy nem írtam semmi említésre méltót. A második levélben sokkal többet írtam, leírtam, hogy milyen jók voltak az órák, és hogy mennyi mindent tanultam. Hogy mi változott? Leginkább az, hogy tudást és tapasztalatot gyűjtöttem.

K.P.: Az első levélben azt írtam, hogy a szüleim és a testvérem küldött, de most már magamtól is eljövök.

J.A.: Az első levélben még a múltbeli eseményekre támaszkodtam (gyerekkori hittanórák, családi istentiszteletek). Leírtam, hogy jó új emberekkel találkozni és ismeretekkel gazdagodni. A második levélben már ezekből az „új” emberekből ismerősök, barátok lettek, a múlt jelené és jövővé formálódott.

Juhász Anna, Kelemen Péter, Lászlófi Pál

Keresztelés

Áldás

Istentiszteleten

Gondnoki köszöntő

„Aki befogadja azt, akit elküldök, engem fogad be: aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki engem elküldött.”
(Jn 13,20)

Közösséghez tartozni, egy közösség tagjának lenni jó. Jó megtapasztalni azt, hogy elmondhatom valakinek azt, ami foglalkoztat, hogy olyanoktól kapok választ a kérdéseimre, akikben bízhatok. Hogy értékesnek érezhetem magam. Hogy ha bajban vagyok, vagy segítségre van szükségem, akkor számíthatok a támogatásra.

Közösséghez tartozni jó! De milyenhez?

Amikor a Krisztust követő ember egykor meghallotta a hívő életre hívó szót, amikor megértette annak jelentését, jelentőségét, és majd miután amellet döntött, egy új úton indult el. Olyan úton, amelyen sok olyan dolog, amelyet korábban mindenképpen el akart érni, meg szeretett volna valósítani, immár számára nincs az első tízben, sőt, elvesztette a jelentőségét is. Ugyanakkor vannak, lesznek olyan kérdések, amelyek most már előtérbe kerülnek, amelyek ettől fogva mindig a fókuszban lesznek, amelyekre hitünk megélése során ébredünk rá, és amelyek az életünk valódi értékei lehetnek.

Az „én”, az „enyém”, a „nekem” háttérbe szorul, és az „érte”, az „értük” veszi át a helyét.

A hívő embernek, a hívő közösségnek, a gyülekezetnek az Úrtól kapott feladata

az, hogy amit tőle kapott, azt maradéktalanul, azt kamatoztatva adja tovább. A hívő ember nem lehet néma, nem rejtheti véka alá az életét átfordító változást, amit az Úr lelke indított el, és amelyet megáld napról napra.

Hívó életünk példái a hiteles bizonyítékai annak, hogy több bízott ránk annál, minthogy pusztán „minden nap tesszük a dolgunkat a megélhetésért”.

Olyan kincs van a birtokunkban, amely akkor nyeri el az értékét, ha továbbadtuk, és ha ezt örömmel tesszük!

Kedves fiatalok, legyetek jó hírnökei az Örömhírnek. Mi, a gyülekezet, segítünk ebben benneteket.

Szeretettel várunk benneteket a gyülekezeti alkalmakra, a vasárnapi istentiszteletre, a csoportfoglalkozásokra, az ifjúsági programokra, a gyülekezeti táborba, ahol barátokra találtok és ahol meg tudjátok beszélni a titeket érintő kérdéseket.

Hálát adunk a mi Urunknak, a Krisztusnak, hogy mindig ad követőket, és kérjük, hogy tegyen bennünket alkalmassá, hogy e földi életünk során továbbra is hű szolgálói lehessünk.

Kerti Péter, gondnok

Biciklis kiránduláson

Anyáink hite – hitünk anyái

*Anya, anya édesanya,
Nem ölel úgy senki más,
Anyák nélkül mit sem érne,
ez a kerek nagyvilág.*
(Bartos Erika: Édesanya)

Idén először rendeztünk gyülekezetünkben Anya-napot. Lelkes édesanyák, nagymamák tüsténkedtek a háttérben hetekkel a program előtt. Egyeztettek, szerveztek, rendeltek, kitaláltak minden apró részletet, hogy mi, akik pihenni, feltöltődni mentünk aznap, jól érezhessük magunkat. Mert bizony erről szólt ez a nap. Rólunk, édesanyákról. Nem kellett reggelit készítenünk, ebédet főznünk, gyermekeinkre vigyáznunk, játszani velük, hanem egyszerűen csak élvezhettük a többi anya társaságát.

De nemcsak pihenni mentünk aznap a templomba, hanem gyarapodni, épülni is. Három bátor társunk bizonygátételét hallgathattuk meg, akik mind-mind különbözőképpen lettek anyává. Van, aki édesanyává, van, aki pótanya lett, és van, akinek pedig pótanyukája lett egy szeretett testvér személyében. Láthattuk és megtapasztalhattuk azt, hogy előadónk, Tóth-Mihala Veronika és lánya között milyen fantasztikus anya-lánya kapcsolat van, valamint gazdagodhattunk a Vera által adott tanácsokkal.

Jó volt kisebb közösségekben, csoportokban is hallani más édesanyák örömeit és küzdelmeit, és ráébredni arra, hogy nem vagyunk egyedül a harcainkban. Személy szerint megtapasztalhattam azt, hogy a most még legyőzhetetlennek tűnő nehézségek a gyermeknevelésben igen is leküzdhetőek, hiszen sokan már „túl vannak rajta”. Azért, hogy ne csak tanuljunk, hanem szórakozzunk is (elvégre gyerekmentes napot

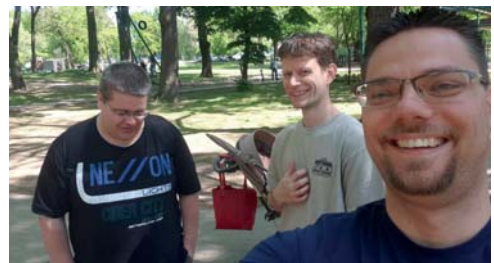
kaptunk férjeinktől), délután újra kinyitott a gyüli-turi, lehetett kézműveskedni, beszélgetni.

Istené legyen a hála, hogy létrejöhett ez a nap. Hála neki azért, hogy édesanyává válhattunk, köszönjük gyermekeinket, akiket Tőle kaptunk ajándékba. Köszönjük, hogy méltónak tart arra bennünket, hogy gyermekeket neveljünk. Hisszük és tudjuk, hogy tőle jön az erő ennek a gyönyörű feladatnak az elvégzéséhez.

Hálásan köszönjük anya-társainknak, hogy szerveztek nekünk egy ilyen szuper napot, köszönjük testvéreinknek, akik bizonygátot tettek közöttünk. Köszönjük Veronikának és lányának, Orsinak, hogy elbűvöltek minket, és minden szorgos kéznek, aki hozzájárult a kimenőnkhez.

És szeretnénk megköszönni férjeinknek is, akik ez idő alatt végig óvták, gondozták gyermekeinket, lehetővé téve, hogy kiszakadjunk a mindennapi menetből. Bízunk abban, hogy jól érezték magukat, hiszen van olyan fénykép, amely erről tanúskodik.

Mózesné Kapocska Ildikó

A szél fú...

A kisgyermekesek köre Berekfürdön pünkösödött

Több hét távlatából tekintve is olyan elevenen hat a berekfürdői pünkösödés, hogy találkozásainkkor mindig emlegetjük. Emlegetjük, hogy kell! Kell a közös mozdulás, a közös lelki érintettség, maga az együttlét. Éhesek vagyunk rá, szomjazzuk. Kisgyermekesek köreként még abban a helyzetben vagyunk, hogy gyermekeink oda mennek, ahova mi megyünk. Ahogy szembesülünk vele, hogy tegnap volt, amikor kismamakörösök, tegnapelőtt meg, hogy fiatalok köre voltunk, azt is látjuk, hogy gyermekeink holnap már ifisek lesznek. Üdítő ebben a folyamat-ábrában tudni magunkat. A 25 gyermek életkora a könnyen lázasodó karon ülőtől a kiskamaszig ívelt, szépen kialakult a „kicsi követi a nagyot”-helyzet, a grundos együttjátszások.

Nem tudjuk eléggé megköszönni Fazakas Gergelynek és Széles Annának, hogy a szervezésre szánt idejükkal megajándékoztak minket, s a nagyon is gyakorlati előkészítéssel lelki töltődés lehetőségét adták. Berekfürdön a debreceniek rendre valamilyen református konferencián járnak, a Megbékélés Háza mellett pedig 1998 óta az Ifjúsági Ház gyakran osztálykirándulások, erdei iskolák szálláshelye. Itt szálltunk meg mi is. A pincekápolna a közös éneklések, a szabad tér a beszélgetés helyszíne volt. A táborérzetet hozta vissza az énekkívánságok bekiabálása, a számok mögött a legkedvesebb énekek – többek közt a legeslegkedvesebb *Légy Krisztusnak hű katonája* –, a táborot idézte a madáracsicsergéssel kísért beszélgetés is. Bizalom, önbizalom, keresztyén önbiza-

lom – ez volt Németh Áron előadásának témája az általa vezetett beszélgetésünk kiindulópontja, s eljutottunk odáig, hogy a legnagyobb reménység az, hogy Isten szeret és bízik bennünk megelőlegezett bizalommal, s ez a bizalom felszabadít – és kötelez is – minket arra, hogy egymást is Krisztushoz egyre hasonlóbakká formáljuk. Hisz amiben bízunk, ahhoz hasonulunk (Zsolt 115,2-11.). Ha Krisztusban, hát Krisztushoz.

A hely adta lehetőségek sorából kihagyhatatlan a fürdő. Az oda vezető út rácsodalkozásaiból pedig az, hogy mindenünnen túlcsoordul a rózsza. Virágzás van. A figyelmességen túl, hogy a gyerekmedencét árnyékoló védi, még a helyi írotábor emlékkövei tűnnek fel. Fürdőruhásan sétálunk az idézetek között, melyek közül a legkedvesebb: „de a remény sohasem meghaló, ha minden utolsó szalmaszál abból a jászolból való” (Nagy Gáspár).

A pünkösdi istentisztelet megélése is az, amit magunkkal hoztunk erről a helyről. A szél, a titok, a Szentlélek tüze. A kicsiny templom pótszékeire sorolt be közösségünk, az úrvacsorához pedig körbeálltuk az Úr asztalát, azaz a kör nyúlványává rendeződtünk, s jó volt ebben az el nem férős körben közösségbe kerülni a helyiekkel. Miért vagyunk most itt? – hangzott az első alkalmon a kérdés. Azért, mert két anyuka a csoportból kisgyermekként rendre itt töltött a nyáron egy hetet gyerektáborban, s akkor a táborvezető arra kérte őket, hogy hívjanak másokat is, s majd ők is hozzák el ide gyermekeiket. Ez a kérés most is elhangzott. Ha a gyerekek megnőnek, az ő gyermekeik is jussanak el majd Berekfürdőre. Legyen így.

Gábor-Tóth Ildikó

Az ajándékozó bővelkedik, és aki mást felüdít, maga is felüdül. (Péld 11,25)

Hírek

- ◆ **Ifjúsági sátorozás évrárót** tartunk június 22-én este és éjszaka.
- ◆ **Férfi nap – Vezető:** június 23-án 14 órától. Előzetes regisztráció szükséges.
- ◆ **Vakációs gyermekhét:** július 2-6 között minden délelőtt. A héten részt vevő gyermekek egy csoportja július 8-án a fél 11-es istentiszteleten szolgál.
- ◆ **Gyülekezeti tábor:** július 9-15, továbbra is várjuk a jelentkezéseket.

Imádkozzuk...

- ◆ melegben felfrissülésért,
- ◆ vizsgázókért,
- ◆ fiatal házasokért.

Információ

E-mail: refnagyerdo@gmail.com

Kórházlelkészek: Kenézy Kórház – 511-777/1943; **Klinika** – 319-057
Európa Rádió – 94,4 MHz

A kisgyermekesek köre Berekfürdön pünkösdőlt

Szívárvány –

a Debrecen-Nagyerdei Református
4032 Debrecen, Bolyai u. 25.

Felelős kiadó: Püski Lajos

Nyomda: Litográfia

26. évfolyam 6. szám

Egyházközségünk számlaszáma:

Gyülekezeti honlapunk címe:

Egyházközség hírlevele

Telefon: (52) 410-811

Tördelés: Bene Lászlóné

Készült 350 példányban

Megjelenik havonta

11738008-20012917

www.refnagyerdo.hu

„A kikéket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiait.” (Róm 8:14)

Felső sor (balról): Gyatyel Péter (teol.), Vínig Benedek, Lászlófi Pál Ferenc, Végé Levente, Papp Ádám, Mórík Gyula Barnabás, Kelemen Péter, Beke Boldizsár, Péter Levente, Sugár Bence **Második sor** (balról): Pribula Péter, Vas András, Zsombik László, Tóth Gergő Attila, Papp Máté, Horváth Gábor, Gyatyel-Horváth Eszter (teol.) **Harmadik sor** (balról): Kerek Zsuzsanna, Székely Gréta, Széles Abigél, Vámosi Boglár Tünde, Munkácsi Viktória, Burzán Anna, Lengyel Abigél **Negyedik sor** (balról): Püski Lajos (lp.), Burzán Lilla, Boros Lilla, Kiss Mária Krisztina, Horváth Agnes, Kovács Eszter, Juhász Anna, Püskiné Szécsi Judit (lp.)

A Kölcsey Ferenc Református Gyakorló Általános Iskola vendégszolgálatá

Családi délután – éntzáró